

РЕШЕНИЕ

№ 7160

гр. София, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **9169** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Баева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 221 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалбата на „Геймпром“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Решение № 3061/07.08.2022 година, постановено по НАХД № 12655/2021 година по описа на Районен съд - София, с което е потвърдено Наказателно постановление № 585768-F617128/08.02.2021 година на Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в Териториална дирекция – С. на Националната агенция за приходите.

Касаторът твърди, че решението е незаконосъобразно, като постановено при допуснато съществено процесуално нарушение и неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че въззивният съд е постановил решението си при неизяснена фактическа обстановка, в резултат на което неправилно е установил датата на данъчното събитие. Твърди, че фактурата е издадена въз основа на договор от 10.09.2018 година с предмет наем на оборудване и софтуер на стойност 1 191 200 евро, като плащането е уговорено на етапи : първото плащане в размер на 345 360 евро или 30 % от стойността на договора, последвано от 6 последователни месечни плащания, 30 дни след издаване на първата фактура. Твърди, че съобразно договора му се дължи наем в размер на 10 евро на ден за машина, дължим до 15-ти число на

всеки месец. Твърди, че, с оглед спецификата на договора, данъчното събитие е настъпило на 31.12.2019 година, на основание чл. 25, ал. 5 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), а не както е приел съда на 15.10.2019 година. Твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че въззивният съд не е съобразил, че актът за установяване на административно нарушение е съставен след изтичане на срока по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН, тъй като на 26.02.2021 година е извършена проверка, при която органът е бил длъжен да установи извършеното нарушение. Твърди, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Отделно от това твърди, че въззивният съд не е съобразил, че в обстоятелствената част на наказателното постановление са описани съставите на три административни нарушения, а е наложена имуществена санкция само за едно от тях, като не става ясно, кое деяние е санкционираното. В условията на евентуалност твърди, че деянието е маловажно. Моли съда да постанови решение, с което да отмени въззивното решение и да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът не изпраща представител и не изразява становище по същество.

Ответникът, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалбата на „Геймпром“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Наказателно постановление № 585768-F617128/08.02.2021 година на Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в Териториална дирекция – С. на Националната агенция за приходите, с което е наложена „имуществена санкция“ в размер на 618,98 (шестотин и осемнадесет и 0,98) лева, на основание чл. 180а, ал. 3, вр. ал. 1 от ЗДДС, затова, че на 15.11.2019 година не е начислил данъка върху добавената стойност по фактура № 21071/30.09.2019 година.

С Решение № 3061/07.08.2022 година, постановено по НАХД № 12655/2021 година по описа на Районен съд - София съдът е потвърдил наказателното постановление. За да постанови този резултат въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 05.04.2021 година е извършена проверка на дружеството-жалбоподател. При проверката е установена фактура № 21071/30.09.2019 година, издадена от чуждестранно търговско дружество на стойност 79 120 евро. Приел е, че данъчното събитие е настъпило на 30.09.2019 година и дължимият данък върху добавената стойност, в размер на 30 949,05 лева, е станал изискуем. Приел е, че за жалбоподателя е възникнало задължението да начисли данъка до 15.10.2019 година. Приел е, че данъкът е начислен с протокол от 01.11.2019 година. Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че жалбоподателят е извършил нарушение, наказуемо по 180а, ал. 3, вр. ал. 1 от ЗДДС. Приел е, че наложената имуществена санкция е справедлива и постига целите на генералната и специалната

превенция. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 1 и 2 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.

Настоящият състав намира, че въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е правилно е приел, че жалбоподателят е получател по фактура № 21071/30.09.2019 година на стойност 79 120 евро. На 01.11.2019 година дружеството-жалбоподател е отразило фактурата в Протокол № [ЕГН]/01.11.2019 година.

Въз основа на така установеното съдът правилно е приел, че дружеството-жалбоподател не е изпълнило задължението си да начисли данъка върху добавената стойност. Данъчното събитие е настъпило на 30.09.2019 година, арг. чл. 25, ал. 4 от ЗДДС.

При така установените факти настоящият съдебен състав намира, че данъчното събитие е настъпило на 30.09.2019 година, арг. чл. 25, ал. 4 от ЗДДС, респ. данъкът е станал изискуем на същата дата, арг. чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС. Доколкото жалбоподателят е доставчик на услуга, данъкът се дължи от него, арг. чл. 82, ал. 2, т. 3, вр. чл. 3, ал. 1 от ЗДДС. Начисляването на данъка е сложен фактически състав, който включва : издаване на данъчен документ, в който се посочва данъка на отделен ред; 2. Включване на размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 за този данъчен период; 3. Посочване на документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период, арг. чл. 86, ал. 1 от ЗДДС.

В касационната жалба е наведено твърдение, че данъчното събитие е настъпило на 31.12.2019 година с позоваване на договор от 10.09.2018 година. Наведеното ново фактическо твърдение не може да бъде установено от касационната инстанция, арг. чл. 220 от АПК. Същото не може да се разгледа и като твърдение за допуснато от въззивния съд съществено процесуално нарушение, доколкото във въззивната жалба изрично е посочено, че писмен договор между страните не е налице.

Жалбоподателят е бил длъжен да състави протокол по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и да подаде справка-декларация до 14-то число включително на месеца следващ настъпване изискуемостта на данъка, арг. чл. 125, ал. 5 от ЗДДС. Като не е изпълнил задължението си жалбоподателят е осъществил състава на нарушението по чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС. Между страните няма спор, че жалбоподателят е начислил данъка през м.ноември, поради което извършено деяние, чрез бездействие, е за периода 15.10. – 15.11.2019 година. С разпоредбата на чл. 180а, ал. 3 от ЗДДС е предвиден привилегирован състав на нарушението по ал. 1, който е приложен от административнонаказващият орган.

Настоящата инстанция, не споделя твърденията на касатора за нарушение на чл. 34 от ЗАНН. Съгласно нормата на чл. 34, ал. 2 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. 3-месечният срок по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. За да се изпълнят императивните изисквания на закона при

съставяне на акта за установяване на административно нарушение административнонаказващият орган трябва да събере необходимите доказателства и да изследва всички факти и обстоятелства, като прецени дали действително е извършено нарушение. Установяването на извършено нарушение предпоставя установяването на неговия автор. Нарушителят се счита за открит тогава, когато в писмен документ, свидетелски показания или лично волеизявление на дееца се съдържат данни, които не пораждат съмнение по отношение авторството на нарушението. Моментът от когато е започнал да тече тримесечния срок по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН е от 05.04.2021 година, датата на която са представени фактурите с писмо вх. № 2553-03-301. АУАН е съставен на 26.06.2021 година, т.е. преди да изтече предвидения тримесечен срок. Към датата на съставяне на акта не е изтекъл и двугодишния срок за съставяне на акт от извършване на деянието.

В акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление е описано едно нарушение – неначисляване на данък. Обстоятелството, че начисляването на данъка се извършва чрез последователни действия не води до извод за извършени повече от едно административни нарушения. Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление съдържат реквизитите по чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, оправомощен със Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 година на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, съобразно правомощието дадено му с чл. 193, ал. 2 от ЗДДС.

Въззивният съд правилно е приел, че наложената санкция е в законоустановения размер, както и, че налагането и ще има за последица постигане на целите по чл. 12 от ЗАНН.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното решение следва да се остави в сила.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3061/07.08.2022 година, постановено по НАХД № 12655/2021 година по описа на Районен съд – София.

ОСЪЖДА „Геймпром“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК] ДА ЗАПЛАТИ на Националната агенция за приходите, [населено място], ул. „6-ти септември“ № 10 сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.
2.